

ДРАГАН БОШКОВИЋ

ПРАЗНИХ ЦЕПОВА

Одувек су ми џепови панталона били пуни ситниша,
и, да, мрвица непознатог порекла, трунчица дувана...
Носио бих са собом:
личну карту, пљуге, упаљач,
жицао за пиће...
Одувек су, дакле, били празни.
Некада, док сам имао дугу косу, ту је била и гумица
(она за замрзивач, што чупа власи када је скидаш),
некада сам је носио на руци, уместо сата.

Све то су били важни сапутници,
били су оно што сам:
једном је, на неком семинару,
психотерапеут рекао:
Извадиће све из џепова
и ојкрићу вам ваџ психолошки профил...
У џеповима смо, дакле...
Моја дијагноза: Вољен!

Увек су ми били подршка,
мој срећни терет.
Тада сам открио и да није паметно
везивати се за предмете,
за себе...
Чим се фокусирам на одређени предмет,
заборавим да га убацим у џеп или испадне из њега:
једноставно нестане.
Ништа смо, зато – све.

Сиће је увек било по њима,
ужицане кованице, враћени кусур:
био сам, дакле, већ плаћен рачун,
самилост пролазника,
био сам само неупотребљиви остатак...
Касица-прасица!
Једноставно: прасе.

Хиљаде њих прошло је кроз моје џепове,
милиони,
били су жућкасти, патинирани, шугави,
и нису били испрани у плићаку неке свете реке
(у веш-машини, некада, јесу),
биле су то перле туге,
зрна бројанице на којој се нико молио није,
дукати који се, као ленокке, полажу на очи покојника,
биле су то очи,
песак који је постајао све тежи
(да утопљеник не може да исплива на површину),
који је некада цепао џепове,
којим су се куповале жваке,
или, на гомили, умео да се преобрази у флашу пића.

Кад год бих их гледао на длану,
преплавила би ме несребична осећања:
у њима су скривени сребрњаци којима је Јуда продао Христа,
они су новац којим ме је овај свет већ купио и препродао.
У њима је било више јада и наде
него што би се у било чему другом могло пронаћи.
Био сам просјак, био сам фратар,
на капијама Рима.

Сметали су ми и надањивали ме,
држао сам их у предњем џепу,
додиривао их јагодицама прстију,
и због тога не могу са сигурношћу тврдити да сам их уопште имао.
Играо са Богом „глава-писмо“:
вртели би се у ваздуху као опсесивна мисао,
спасоносно зазвечали на бетону као звоно за крај часа,
као позив на причест,
као глава од ударца песницом.
Обично сам био писмо,
које нико никоме послао није,

које никада у нечије сандуче стићи неће...
Некада и глава,
што звечи од ударца...

Још увек их осећам на длану,
могу их видети,
на челима лепих жена,
у песниковом вапају,
у рукама крадљиваца, на глави дората,
у огрлицама принцеца,
како им, као бодљикава жица, притискају недра,
а капи крви цветају на белом деколтеу...

Ево, вадим сад све из џепова, истресам панталоне,
разголићен лежем на олтар:
Ништа – кључеви од аута, платна картица,
кадице за сочива, лек за притисак, бројаница...
Ништа није зазвечало на столу,
ништа није засвирало блуз.
То сам, дакле, био и остао:
ништа...

Удахнуо сам, дубоко,
да угушим празнину,
да је сачувам од незнања и тишине.
А у одјеку немогуће ноћи,
небо нада мном је дубоки, празан, узнемирујући џеп.
Уштап је тек новчић, кусур дана.
Осећам прашину Калкуте, руменило на лицу Сијене,
видим угашене очи пријатеља из детињства,
мараму преко његових уста.
Видим заставе,
чујем молитву ветра.
Празних џепова.